32001R1265

30.6.2001 *DZIENNIK URZĘDOWY WSPÓLNOT EUROPEJSKICH* L 178/63

ROZPORZĄDZENIE KOMISJI (WE) NR 1265/2001

z dnia 27 czerwca 2001 r.

ustanawiające szczegółowe zasady stosowania rozporządzenia Rady (WE) nr 1260/2001 w odniesieniu do przyznawania refundacji produkcyjnych do niektórych produktów cukrowych stosowanych w przemyśle chemicznym

KOMISJA WSPÓLNOT EUROPEJSKICH,

uwzględniając Traktat ustanawiający Wspólnotę Europejską,

uwzględniając rozporządzenie Rady (WE) nr 1260/2001 z dnia 19 czerwca w sprawie wspólnej organizacji rynków w sektorze cukru [1], w szczególności jego art. 7 ust. 5,

a także mając na uwadze, co następuje:

(1) Na mocy art. 7 ust. 3 rozporządzenia (WE) nr 1260/2001 podjęto decyzję o przyznaniu refundacji produkcyjnych do cukru, nieprzetworzonej izoglukozy oraz syropów cukrowych objętych tym rozporządzeniem oraz chemicznie czystej fruktozy (lawulosy) objętych kodem CN 1702 50 00, jako produktów pośrednich używanych w wytwarzaniu niektórych produktów przemysłu chemicznego.

(2) Dla nieprzetworzonej izoglukozy należy ustanowić regulacje zbliżone do tych dotyczących cukru białego używanego w przemyśle chemicznym.

(3) W przypadku gdy dokładnie określone półprodukty otrzymywane są z jednej strony we Wspólnocie bezpośrednio z produktu podstawowego, z wyjątkiem produktów objętych innym systemem refundacji produkcyjnych, a z drugiej strony są stosowane do wytwarzania chemikaliów wymienionych w załącznikuI do niniejszego rozporządzenia, należy ustanowić przepisy umożliwiające przyznawanie refundacji produkcyjnych do tych półproduktów. Możliwość tę należy zapewnić nawet w przypadku gdy półprodukty są stosowane w Państwie Członkowskim innym niż państwo ich wytworzenia. W tym celu, z jednej strony należy ustanowić, że refundację produkcyjną przyznaje się do produktu podstawowego służącego do wytworzenia ilości półproduktu wykorzystywanego jak wskazano powyżej oraz, z drugiej strony, że refundacja ta zostanie określona przy użyciu tego samego współczynnika zysku, co współczynniki ustalone do obliczania refundacji wywozowych do tych samych półproduktów.

(4) Stosowanie regulacji dotyczących refundacji produkcyjnych do półproduktów wymaga zdefiniowania tych produktów oraz wprowadzenia właściwego systemu weryfikacji. Weryfikacja ta, po uprzednim jej zatwierdzeniu, powinna obejmować etap wytwarzania półproduktu oraz etap przetworzenia go na gotowy produkt chemiczny, w celu upewnienia się, że podstawowy produkt, zgodnie z definicją, jest faktycznie wykorzystywany do wytworzenia produktu chemicznego wymienionego w załączniku I do tego rozporządzenia oraz, że nie dokonano dwukrotnej wypłaty refundacji produkcyjnej.

(5) Cukier może być używany jako produkt podstawowy w przemyśle chemicznym w ten sam sposób, co produkty skrobiowe. Konieczne jest zatem zapewnienie harmonijnego rozwoju wykorzystywania tych podstawowych produktów. W tym celu należy ustanowić przepisy dotyczące stosowania systemu refundacji produkcyjnych, uwzględniając cenę cukru na rynku wspólnotowym i wahania światowych cen cukru.

(6) Regulacje dotyczące produktów cukrowych używanych do wytwarzania produktów chemicznych mają z jednej strony na celu promowanie rozwoju wykorzystania produktów cukrowych przez przemysł chemiczny oraz, z drugiej strony, rozwój biotechnologii w oparciu o te produkty podstawowe, poprzez wyrównywanie cen cukru na rynkach światowych. Uwzględniając powyższe, system zapewnia stopniowe stosowanie zasady ustalania refundacji produkcyjnych poprzez odniesienie do ceny cukru na rynkach światowych oraz rynkach wspólnotowych, ze standardową kwotą 6,45 EUR za 100 kg dodawaną do ceny światowej. Ta standardowa kwota odpowiada kosztom wysyłki przy wywozie cukru wspólnotowego, uwzględniając element ryczałtowy, mający w szczególności zapobiec sprzedaży cukru po cenie niższej niż cena na rynkach światowych, która z natury rzeczy jest bardzo niestabilna. Doświadczenia uzyskane z działania omawianych regulacji wskazują na potrzebę, z jednej strony, stworzenia wspólnotowemu przemysłowi chemicznemu wykorzystującemu produkty cukrowe, warunków porównywalnych do warunków obowiązujących w przemyśle chemicznym, który zaopatruje się na światowych rynkach cukru a, z drugiej strony, jeszcze szerszego otwarcia nie spożywczych rynków zbytu przed wspólnotowym przemysłem wytwarzającym produkty cukrowe. W tym celu konieczne jest utrzymanie tych regulacji, stosujących w pełni wyłączne odniesienie do światowych i wspólnotowych rynków cukru.

(7) Cukier surowy oraz syropy o wysokim stopniu czystości, obliczone zgodnie z art. 1 ust. 5 rozporządzenia Komisji (EWG) nr 1443/82 z dnia 8 czerwca 1982 r. ustanawiającego szczegółowe zasady stosowania systemu kwot w sektorze cukru [2], ostatnio zmienionego rozporządzeniem (WE) nr 392/94 [3], powinny również kwalifikować się do otrzymywania refundacji produkcyjnych, jeżeli używane są w przemyśle chemicznym. Refundacja produkcyjna do tych produktów podstawowych powinna więc być równa refundacji do cukru białego, odpowiednio dostosowanej przez odniesienie do uzysku lub zawartości sacharozy. W przypadku izoglukozy, refundacje produkcyjne należy przyznawać z zastrzeżeniem takich samych warunków, jak w przypadku refundacji wywozowych do tego produktu.

[1] Dz.U. L 178/63 z 30.6.2001, str. 1.

[2] Dz.U. L 158 z 9.6.1982, str. 17.

[3] Dz.U. L 53 z 24.2.1994, str. 7.

(8) Należy ustanowić przepisy umożliwiające miesięczne ustalanie refundacji produkcyjnej, z uwzględnieniem w szczególności okresów referencyjnych, które mają być zdefiniowane oraz notowań, które mają być rejestrowane w celu określenia ceny cukru na rynku światowym. Uwzględniając miesięczne ustalanie dopłat, należy przyjąć w tym celu okresy referencyjne wynoszące około jednego miesiąca.

(9) Ponieważ sprzedaż nadwyżek cukru na rynkach państw nieczłonkowskich odbywa się niemal całkowicie z zastosowaniem procedury przetargowej, podstawą do określenia ceny cukru na rynku światowym używaną do ustalenia refundacji produkcyjnej powinna być średnia ważona refundacji wywozowych ustalana w drodze wyżej wspominanej procedury przetargowej w danym okresie referencyjnym.

(10) W celu zapobiegania nadużyciom należy ustanowić przepisy dotyczące przyznawania refundacji produkcyjnych wyłącznie w przypadku gdy na podstawie kontroli zostanie wykluczona możliwość innych zastosowań. W celu umożliwienia przeprowadzania tego rodzaju kontroli refundacja produkcyjna powinna być wypłacana wyłącznie przetwórcy i na jego wniosek. W niektórych przypadkach omawiane kontrole mogą być dokonywane w sposób bardziej skuteczny, jeśli towarzyszyć im będzie procedura zatwierdzania. W związku z tym Państwo Członkowskie, na którego terytorium odbywa się przetworzenie, powinno mieć swobodę podejmowania decyzji w odniesieniu do konieczności uzyskania takiej zgodny przez przetwórcę.

(11) Refundacji produkcyjnej nie przyznaje się w przypadku braku dokładnych informacji. Konieczne jest, aby osoby, które mogą kwalifikować się do otrzymania refundacji zostały zobowiązane do złożenia wcześniejszego pisemnego wniosku zawierającego określone informacje.

(12) Ze względu na to, że produkty podstawowe w sektorze cukru są perfekcyjnie wymienne z produktami podstawowymi w sektorze zbóż i ryżu, należy unikać nieuzasadnionych różnic w ich traktowaniu. W tym celu należy ustanowić przepisy dotyczące cukru, podobne do przepisów zawartych w rozporządzeniu Komisji (EWG) nr 1722/93 z dnia 30 czerwca 1993 r., ustanawiającym szczegółowe zasady stosowania rozporządzenia Rady (EWG) nr 1766/82 oraz (EWG) nr 1418/76 dotyczącego refundacji produkcyjnych odpowiednio w sektorze zbóż i ryżu [1], ostatnio zmienionych rozporządzeniem (WE) nr 87/1999 [2], w celu zwrotu zabezpieczenia. Przepisy te zezwalają na zwrot zabezpieczenia proporcjonalnie do ilości, w stosunku do których nastąpiło przetworzenie produktu podstawowego w okresie ważności świadectwa refundacji produkcyjnej.

(13) Do celów dowodowych i do celów kontroli konieczne jest wprowadzenie świadectwa refundacji o odpowiednio długim okresie ważności umożliwiającym dokonywanie regulacji długoterminowych oraz zawierającym informacje niezbędne do ustalenia refundacji produkcyjnej. W celu zapewnienia, że dany cukier wykorzystywany jest zgodnie z celem, z powodu którego wystawiono świadectwo refundacji, należy przewidzieć, że wyłącznie wnioskodawca może wystąpić z roszczeniem na podstawie świadectwa oraz dopiero po przetworzeniu danej produkcji podstawowej.

(14) Ze względu na to, że ostateczna płatność z tytułu refundacji produkcyjnej może być dokonana dopiero po zakończeniu przetwarzania, a także uwzględniając fakt, że w interesie handlowym leży jak najszybsze otrzymanie zapłaty, należy ustanowić przepisy umożliwiające realizację takiej płatności bezzwłocznie po przetworzeniu.

(15) Ustalony okres ważności świadectw refundacji produkcyjnych jest wystarczająco długi, aby móc objąć sześciomiesięczny okres ustalania refundacji produkcyjnych oraz świadectwa takie muszą wskazywać refundacje produkcyjne ważne w dniu otrzymania wniosku. Z tego powodu, w okresie między dniem otrzymania wniosku o wydanie świadectwa refundacji oraz dniem przetworzenia danego produktu podstawowego może nastąpić zmiana ceny interwencyjnej cukru ustalonej dla obszarów niedeficytowych. Mając na uwadze, że refundacje produkcyjne ustalane są na podstawie wspólnotowej ceny cukru oraz wahań cen światowych, konieczne jest w związku z tym ustalenie zasady umożliwiającej dostosowywanie dopłat w sposób uwzględniający wszelkie zmiany ceny interwencyjnej ustalonej w EUR w odniesieniu do cukru między dniem otrzymania wniosku a dniem przetwarzania danego produktu podstawowego.

(16) W celu umożliwienia sprawdzenia wykorzystania produktów podstawowych zgodnie z zamierzonym celem, konieczne jest powołanie w każdym Państwie Członkowskim właściwego organu mającego dostęp do wszelkich niezbędnych informacji. W celu przeciwdziałania skutkom opóźnień w wypłacie refundacji, należy ustanowić przepisy umożliwiające wypłatę zaliczki posiadaczowi świadectwa niezwłocznie po poddaniu produktów podstawowych kontroli, w zamian za co na posiadacza świadectwa powinien zostać nałożony obowiązek wpłacenia zabezpieczenia jako gwarancji dla zainteresowanego Państwa Członkowskiego na wypadek, gdyby produkt podstawowy nie został przetworzony zgodnie z warunkami ustanowionymi w świadectwie refundacji. Jednakże zainteresowane Państwo Członkowskie powinno mieć swobodę decydowania w sprawie podjęcia właściwych środków, w wypadku gdyby posiadacze świadectw nie mogli wywiązać się z swoich zobowiązań w wyniku działania siły wyższej.

[1] Dz.U. L 159 z 1.7.1993, str. 112.
[2] Dz.U. L 9 z 15.1.1999, str. 8.

(17) Doświadczenie uzyskane po wprowadzeniu nowych regulacji dotyczących refundacji produkcyjnych w dniu 1 lipca 1986 r., w szczególności od chwili ich zmiany w dniu 1 lipca 1990 r., wskazuje na potrzebę zapewnienia bardziej skutecznego stosowania ustaleń, szczególnie na etapie składania wniosku o refundacje produkcyjne. W tym celu konieczne jest poszerzenie marginesu, w ramach którego uznaje się, że zainteresowana strona wypełniła podstawowy wymóg przetworzenia produktu podstawowego lub półproduktu w sposób uwzględniający ograniczenia techniczne procesu przetwórczego, zwłaszcza w wypadku procesów fermentacji, gdzie uzysk może podlegać dużym wahaniom w zależności od reakcji mikroorganizmów. Konieczne jest również ustanowienie większego stopnia tolerancji dla przypadków, w których w wyniku niepowodzenia procesu przetwórca zmuszony jest użyć większą ilość produktu podstawowego niż przewidywano początkowo, może on tego dokonać bez konieczności sporządzania całej specjalnej dokumentacji, aby móc się zakwalifikować do otrzymania refundacji produkcyjnej dla tej dodatkowej ilości przetworzonego w ten sposób produktu.

(18) Zasady składania wniosku ustanowione w niniejszym rozporządzeniu zastępują zasady określone w rozporządzeniu Komisji (EWG) nr 1729/78 z dnia 24 lipca 1978 r. ustanawiającym szczegółowe zasady składania wniosków w odniesieniu do refundacji produkcyjnych do cukru używanego w przemyśle chemicznym [1], zmienionego ostatnio rozporządzeniem (WE) nr 1148/98 [2], które w związku z tym powinno zostać uchylone.

(19) Środki przewidziane w niniejszym rozporządzeniu są zgodne z opinią Komitetu Zarządzającego ds. Cukru,

PRZYJMUJE NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

Artykuł 1

1. Do celów niniejszego rozporządzenia „produkty podstawowe" oznaczają:

a) produkty określone w art. 1 ust.1 lit. a) i f) rozporządzenia (WE) nr 1260/2001; oraz

b) syrop cukrowy określony w art. 1 ust.1 lit. d) rozporządzenia (WE) nr 1260/2001 oraz objęte kodami CN ex 1702 60 95 i ex 1702 90 99 o stopniu czystości co najmniej 85 %,

używane przy wytwarzaniu produktów przemysłu chemicznego wymienionych w załączniku I.

2. Półprodukty wymienione w załączniku II otrzymywane we Wspólnocie bezpośrednio z wyżej wymienionych produktów podstawowych, z wyjątkiem produktów objętych innym systemem refundacji produkcyjnych i wykorzystywane do wytwarzania produktów chemicznych wymienionych w załączniku I traktuje się w taki sam sposób, jak te produkty podstawowe.

3. Chemicznie czysta fruktoza (lewulosa) objęta kodem CN 1702 50 00 jest, jako półprodukt, uważana za jeden z produktów podstawowych, jeżeli otrzymuje się ją we Wspólnocie bezpośrednio z wyżej wspominanych produktów podstawowych, z wyjątkiem produktów objętych innym systemem refundacji produkcyjnych i wykorzystywana jest do przetwarzania na jeden z produktów chemicznych wymienionych w załączniku I.

Artykuł 2

1. Refundacje produkcyjne przyznawane są przez Państwo Członkowskie, na terytorium którego odbywa się przetwarzanie produktów podstawowych.

2. Państwo Członkowskie może przyznać refundację po zapewnieniu przez kontrolę celną lub inspekcję administracyjną dającą równoważne gwarancje, że produkty podstawowe wykorzystywane są do celu określonego we wniosku, określonym w art. 3.

Artykuł 3

1. Refundacje produkcyjne przyznaje się wyłącznie przetwórcom, którzy zagwarantują, że kontrola przewidziana w art. 2 ust. 2 może być przeprowadzona w dowolnym momencie oraz przetwórcom, którzy złożyli wniosek dokładnie określający produkt chemiczny, do którego wytworzenia ma zostać wykorzystany produkt podstawowy.

2. Zainteresowane Państwo Członkowskie może uzależnić prawo do otrzymania refundacji od uprzedniego zatwierdzenia przetwórców określonych w ust. 1.

Artykuł 4

Kwota refundacji produkcyjnej na 100 kilogramów białego cukru jest ustalona z uwzględnieniem światowej ceny rynkowej cukru białego, plus standardowa kwota w wysokości 6,45 EUR na 100 kilogramów cukru białego, a także wspólnotowej ceny cukru.

Stosuje się następujące definicje:

a) światowa cena rynkowa cukru: wspólnotowa cena cukru pomniejszona o średnie refundacje wywozowe do cukru białego odnotowane w danym okresie referencyjnym, określonym w art. 9 ust. 2, po odjęciu standardowej kwoty 6,45 EUR na 100 kilogramów;

b) wspólnotowa cena cukru: cena interwencyjna w odniesieniu do cukru białego.

Artykuł 5

Kwota refundacji produkcyjnej przyznana na 100 kilogramów cukru surowego jest równa jednej setnej kwoty stosowanej w przypadku wykorzystania cukru białego, pomnożonej przez uzysk z wykorzystanego cukru surowego, który to dochód zostanie określony zgodnie z załącznikiem I do rozporządzenia (WE) nr 1260/2001 pkt II.

[1] Dz.U. L 201 z 25.7.1978, str. 26.
[2] Dz.U L 159 z 3.6.1998, str. 38.

Artykuł 6

Kwota refundacji produkcyjnej przyznawana na 100 kilogramów syropów sacharozy jest równa jednej setnej kwoty stosowanej w przypadku wykorzystania cukru białego pomnożonej przez:

a) zawartość sacharozy użytego syropu, w przypadku gdy stopień czystości tego syropu jest nie mniejszy niż 98 %; lub

b) zawartość ekstraktywnego cukru użytego syropu, określona zgodnie art. 1 ust. 5 akapit drugi rozporządzenia (EWG) nr 1443/82, w przypadku gdy stopień czystości syropu wynosi co najmniej 85 %, ale mniej niż 98 %.

Artykuł 7

Kwota refundacji produkcyjnej przyznana na 100 kilogramów suchej masy produktu podstawowego określonego w art. 1 ust. 1 lit. f) rozporządzenia (WE) nr 1260/2001 jest równa kwocie refundacji produkcyjnej stosowanej w przypadku cukru białego.

Refundacje produkcyjne przyznaje się jedynie wtedy, gdy produkt:

a) został otrzymany w drodze izomeryzacji glukozy;

b) zawiera co najmniej 41 % fruktozy w masie w stanie suchym; oraz

c) wykazuje, że całkowita zawartość polisacharydów i oligosacharydów łącznie z di- lub trisacharydami, nie przekracza 8,5 % w masie w stanie suchym.

Artykuł 8

Kwota refundacji produkcyjnej przyznawana na 100 kilogramów użytej lewulozy, wyrażonej jako masa sucha, jest równa refundacji produkcyjnej stosowanej w odniesieniu do 100 kilogramów cukru białego w dniu otrzymania wniosku o refundację produkcyjną.

Artykuł 9

1. Refundacja produkcyjna do cukru białego jest ustalana miesięcznie dla okresów rozpoczynających się pierwszego dnia każdego miesiąca.

2. Do celów ustalenia refundacji produkcyjnej zgodnie z ust. 1, okresem referencyjnym obowiązującym do ustalenia refundacji wywozowych w odniesieniu do cukru białego, stanowiącym podstawę określenia światowych cen rynkowych cukru zgodnie z art. 4 ust. 2 lit. a), jest okres rozpoczynający się 16 dnia miesiąca przed miesiącem poprzedzającym każdy z terminów określonych w ust. 1 i kończący się 15 dnia miesiąca bezpośrednio poprzedzającego dany termin.

3. W odniesieniu do światowych cen rynkowych cukru, średnią określoną w art. 4 lit. a), stanowi średnia ważona refundacji wywozowych w odniesieniu do cukru białego ustalana zgodnie z procedurą przetargową w danym okresie referencyjnym zgodnie z definicją ust. 2.

4. Kwota refundacji produkcyjnej przyznawana na 100 kilogramów cukru białego w czasie każdego miesiąca określonego w ust. 1 jest równa różnicy między wspólnotową ceną cukru stosowaną w miesiącu, dla którego ustalana jest refundacja a światową ceną rynkową cukru określaną dla danego okresu referencyjnego.

5. W przypadku znacznych zmian cen cukru na rynkach światowych oraz na rynkach wspólnotowych w okresie zdefiniowanym w ust. 1, dopłata obliczona zgodnie z ust. 2, 3 i 4 może być dostosowana tak, aby uwzględnić te zmiany.

Artykuł 10

1. Wniosek o przyznanie refundacji produkcyjnej składa się na piśmie właściwemu organowi Państwa Członkowskiego, w którym produkt podstawowy zostanie poddany przetworzeniu.

Wniosek wskazuje:

a) nazwę/nazwę firmy oraz adres przetwórcy;

b) rodzaj i ilość produktu podstawowego, który zostanie przetworzony, wyrażone w przeliczeniu na biały cukier lub, w przypadku izoglukozy, w przeliczeniu na suchą masę;

c) pozycję taryfy oraz opis produktu chemicznego, do produkcji którego zostanie wykorzystany produkt podstawowy;

d) miejsce przetwarzania.

2. W przypadku gdy wniosek o wydanie świadectwa refundacji sporządzony przez przetwórcę dotyczy półproduktu:

a) poza informacjami wymaganymi zgodnie z ust. 1, wniosek musi określać:

— rodzaj i ilość produktu podstawowego, który został wykorzystany w produkcji półproduktu,

— nazwę lub nazwę firmy i adres producenta półproduktu,

— miejsce wytworzenia półproduktu, oraz

b) z zastrzeżeniem ust. 3 akapit drugi, towarzyszą mu:

— oryginalny dokument, wystawiony producentowi półproduktu na jego wniosek przez właściwy organ Państwa Członkowskiego, na terytorium którego wytwarzany jest półprodukt, zaświadczające, że półprodukt wyprodukowano bezpośrednio i wyłącznie z produktu podstawowego, lub

— oświadczenie przetwórcy, w którym zobowiązuje się do dostarczenia dokumentu określonego w tiret pierwsze, przed upływem okresu ważności świadectwa refundacji, o wydanie którego się ubiega.

Dokument określony w akapicie pierwszym lit. b) musi wskazywać co najmniej:

a) rodzaj oraz ilość produktu podstawowego użytego do wytworzenia danego półproduktu;

b) rodzaj oraz ilość danego półproduktu;

c) nazwisko lub nazwę firmy oraz adres producenta półproduktu;

d) miejsce wytwarzania półproduktu.

W celu wystawienia dokumentu określonego w akapicie pierwszym lit. b), Państwo Członkowskie może określić warunki uzupełniające w stosunku do warunków określonych w ust. 1 akapit drugi.

3. Do celów stosowania ust. 2:

a) wystawienie dokumentu określonego w ust. 2 akapit pierwszy lit. b) jest uzależnione od udzielenia wcześniejszej zgody producentowi półproduktu przez Państwo Członkowskie, na którego terytorium produkt ten ma być wytwarzany;

b) prawo do otrzymania refundacji produkcyjnej uwarunkowane jest od udzielenia przetwórcy wcześniejszego zezwolenia przez Państwo Członkowskie, na terytorium którego wspomniany przetwórca będzie przetwarzał półprodukt w produkt chemiczny określony w załączniku I.

Zezwolenia określone w akapicie drugim udzielane są przez zainteresowane Państwo Członkowskie, jeżeli wnioskodawca umożliwi każdorazowo przeprowadzenie niezbędnych weryfikacji.

4. Państwa Członkowskie mogą wymagać dodatkowych informacji.

Artykuł 11

1. Do wniosku o wydanie świadectwa refundacji dołącza się zabezpieczenie, od którego uzależnione jest wydanie świadectwa refundacji określonego w art. 12.

2. Kwota zabezpieczenia wynosi 3,78 EUR na 100 kilogramów cukru wyrażonego jako biały cukier lub, w przypadku izoglukozy, na 100 kilogramów suchej masy.

W przypadku półproduktu zabezpieczenie na 100 kilogramów produktu jest równe kwocie, określonej w akapicie pierwszym, pomnożonej przez współczynnik określony w załączniku II dla danego półproduktu, przy czym współczynnik jest dostosowywany, w odpowiednim przypadku, zgodnie z zawartością masy suchej przez zastosowanie, *mutatis mutandis*, wzoru odpowiadającego współczynnikowi przewidzianemu w załączniku II.

3. Podstawowym wymogiem w rozumieniu art. 20 rozporządzenia Komisji (EWG) nr 2220/85 [1], który należy spełnić w celu otrzymania zwrotu zabezpieczenia określonego w ust. 2, jest:

a) w przypadku półproduktu, złożenie przez przetwórcę dokumentu określonego w art. 10 ust. 2 lit. b) akapit pierwszy, oraz przetworzenie ilości półproduktu podanej we wniosku w produkt chemiczny, wymieniony w załączniku I, w okresie ważności danego świadectwa refundacji, lub

b) w pozostałych przypadkach, przetworzenie ilości produktu podstawowego określonej we wniosku w produkt chemiczny, wymieniony w załączniku I, w okresie ważności danego świadectwa refundacji.

Jednakże w odniesieniu do podstawowego wymogu dotyczącego przetwarzania, jeżeli zainteresowana osoba w okresie ważności świadectwa refundacji przetworzyła co najmniej 90 % ilości produktu podstawowego lub ilości półproduktu wskazanej we wniosku, uznaje się, że spełniła ona podstawowy wymóg wskazany w akapicie pierwszym lit. a) lub b).

4. Stosowanie ust. 1 i 2 w odniesieniu do zwrotu zabezpieczenia uzależnione jest od przepisów dotyczących *force majeure* oraz tytułu V rozporządzenia (EWG) nr 2220/85.

Artykuł 12

1. Państwa Członkowskie wydają na podstawie wniosku świadectwa refundacji.

2. Państwa Członkowskie stosują krajowe formularze świadectw refundacji, które, z zastrzeżeniem przepisów innych rozporządzeń, dyrektyw lub decyzji przyjętych przez instytucje wspólnotowe, zawierają co najmniej informacje określone w ust. 3.

W przypadku gdy świadectwo określone w ust. 1 dotyczy półproduktu, poza informacjami wymaganymi zgodnie z ust. 3 lit. a), b), d), e) i f), powinno zawierać szczegóły zawarte we wniosku o wydanie tego świadectwa, zgodnie z art. 10 ust. 2.

3. Świadectwo refundacji wskazuje:

a) nazwisko i adres posiadacza;

b) datę otrzymania wniosku;

c) rodzaj oraz ilość produktu podstawowego, który ma być poddany przetworzeniu, wyrażoną w przeliczeniu na biały cukier lub, w przypadku izogukozy, w przeliczeniu na suchą masę;

d) przewidywane zastosowanie produktu podstawowego;

e) refundacje produkcyjne w odniesieniu do białego cukru stosowane w dniu otrzymania wniosku;

f) ostatni dzień ważności świadectwa;

g) miejsce przetwarzania.

Artykuł 13

Do celów art. 10 ust. 1 akapit drugi oraz art. 12 ust. 3:

a) za jeden i ten sam produkt podstawowy uznaje się:

i) biały cukier objęty kodem CN 1701 99 10; cukier zawierający dodany aromat lub barwnik objęty kodem CN 1701 91 00; cukier zawierający inne substancje dodane objęte kodem CN 1701 99 90 oraz syropy sacharozy o stopniu czystości 85 % lub większej objęte kodami CN 1702 60 95 i 1702 90 99;

[1] Dz.U. L 205 z 3.8.1985, str. 5.

ii) cukier surowy objęty kodami CN 1701 11 i 1701 12;

iii) izoglukozę objętą kodami CN ex 1702 40 10, 1702 60 10 oraz 1702 90 30;

iv) półprodukty określone w art. 2;

b) wskazanie zastosowania produktu podstawowego może, na wniosek i za zgodą właściwych władz zainteresowanego Państwa Członkowskiego, składać się jedynie z rozdziału nomenklatury scalonej, która obejmuje produkt lub produkty chemiczne, które mają być wytworzone.

Artykuł 14

1. Wydanie świadectwa refundacji uprawnia do wypłaty refundacji produkcyjnej wskazanej w świadectwie:

a) w przypadku półproduktów, jeżeli dokument określony w art. 10 ust. 2 lit. b) akapit pierwszy jest złożony w określonym terminie oraz po przetworzeniu półproduktu zgodnie z warunkami ustanowionymi w świadectwie refundacji;

b) w innych przypadkach, po przetworzeniu produktu podstawowego zgodnie z warunkami ustanowionymi w świadectwie refundacji.

W przypadku gdy ilość przetworzonego produktu podstawowego lub półproduktu przekracza ilość wskazaną w świadectwie refundacji nie więcej niż o 5 %, ilość dodatkową tego produktu uważa się za przetworzoną w ramach tego świadectwa z prawem do wypłaty refundacji produkcyjnej w nim wskazanej.

2. Prawa wynikające ze świadectwa nie mogą być przenoszone na inne osoby.

Artykuł 15

Świadectwo refundacji jest ważne od dnia otrzymania wniosku do końca piątego miesiąca następującego po miesiącu, w którym otrzymano wniosek o przyznanie refundacji produkcyjnej.

Artykuł 16

1. W przypadku gdy w okresie od dnia otrzymania wniosku o przyznanie refundacji produkcyjnej do dnia przetworzenia produktu podstawowego nastąpi zmiana ceny interwencyjnej cukru białego ustalonej w euro dla obszarów niedeficytowych, omawiane refundacje produkcyjne dostosowuje się do ilości przetworzonego produktu podstawowego od momentu wystąpienia tej zmiany.

2. Do celów dokonania dostosowania określonego w ust. 1, właściwy organ Państwa Członkowskiego wydający dane świadectwo refundacji zamieszcza w tym świadectwie w chwili jego wystawiania następujące sformułowanie „dostosować zgodnie z rozporządzeniem Komisji (WE) nr 1260/2001 w odniesieniu do działań dotyczących przetwarzania wykonywanych od dnia zastosowania nowej ceny interwencyjnej".

Dostosowania dokonuje się przy wypłacie refundacji produkcyjnej.

3. W przypadku gdy produktem podstawowym jest cukier biały, dostosowania określonego w ust. 1 dokonuje się poprzez odpowiednie zwiększenie lub zmniejszenie refundacji produkcyjnej o różnicę, wyrażoną w euro na 100 kilogramów cukru, między ceną interwencyjną cukru białego dla obszarów niedeficytowych obowiązującą w dniu otrzymania wniosku o wydanie świadectwa a odpowiadającą jej ceną obowiązującą w dniu przetwarzania danego produktu podstawowego.

4. W przypadku gdy produktem podstawowym jest cukier surowy standardowej jakości, dostosowania określonego w ust. 1 dokonuje się przez odpowiednie zwiększenie lub zmniejszenie refundacji produkcyjnej o różnicę, wyrażoną w EUR na 100 kilogramów cukru, między ceną interwencyjna cukru surowego obowiązującą w dniu otrzymania wniosku o wydanie świadectwa a odpowiadającą jej ceną obowiązującą w dniu przetwarzania danego produktu podstawowego.

5. W przypadku gdy uzysk cukru surowego różni się od normy jakości określonej w załączniku I do rozporządzenia (WE) nr 1260/2001 pkt II, kwotą refundacji dostosowaną zgodnie z ust. 4, przyjętą do wypłaty jest kwota ustalona przez zastosowanie art. 5 ust. 1 rozporządzenia Komisji (WE) nr 1423/95 [1].

6. W przypadku gdy produktem podstawowym jest syrop sacharozy, dostosowania ustanawia się zgodnie z ust. 4 i art. 6.

7. W przypadku gdy produktem podstawowym jest izoglukoza dostosowania ustanawia się zgodnie z ust. 4 i stosuje się na 100 kilogramów suchej masy danego produktu.

Artykuł 17

1. Państwa Członkowskie wyznaczają władze odpowiedzialne za kontrolę przetwarzania produktów podstawowych.

2. Posiadacz świadectwa refundacji przekazuje władzom określonym w ust. 1 na piśmie, w terminie odpowiednim do przeprowadzenia kontroli, następujące informacje:

a) swoje nazwisko/nazwę i adres;

b) rodzaj oraz ilość produktów podstawowych, które mają zostać przetworzone;

c) miejsce, w którym znajdują się dane produkty podstawowe w momencie dostarczenia informacji.

Państwa Członkowskie mogą wymagać dodatkowych informacji.

[1] Dz.U. L 141 z 24.6.1995, str. 16.

Artykuł 18

Państwa Członkowskie po poddaniu produktów podstawowych kontroli mogą wypłacić posiadaczowi świadectwa refundacji zaliczkę w kwocie nieprzekraczającej 80 % refundacji produkcyjnej wskazanej w świadectwie.

Artykuł 19

1. Państwo Członkowskie może wymagać przy wypłacie zaliczki złożenia zabezpieczenia lub uznanej równoważnej gwarancji obliczonej w sposób zapewniający spłatę zaliczki plus 5 %.

2. Zabezpieczenie zwraca się po przetworzeniu zgodnie z warunkami ustanowionymi w świadectwie refundacji lub po spłacie zaliczki plus 5 %.

3. Z zastrzeżeniem ust. 4. spłata określona w ust. 1 jest proporcjonalna do ilości produktów podstawowych, które nie zostały przetworzone zgodnie z warunkami ustanowionymi w świadectwie refundacji.

Jeżeli zaliczka nie zostanie zwrócona, zabezpieczenie przepada proporcjonalnie do kwoty zaliczki, która nie została odzyskana.

4. W przypadku gdy nie można przeprowadzić przetworzenia na warunkach ustalonych w świadectwie refundacji ze względu na okoliczności uznawane za siłę wyższą oraz jeśli składany jest wniosek o uwzględnienie takich okoliczności, zainteresowane Państwo Członkowskie podejmuje środki, które uzna za niezbędne w odniesieniu do powołanych okoliczności.

Artykuł 20

Po poinformowaniu właściwego organu przez zainteresowaną stronę o produkcie chemicznym, do wytworzenia którego użyto cukru, refundacja produkcyjna lub, w przypadku gdy wypłacono zaliczkę, różnica między kwotą zaliczki, a kwotą refundacji produkcyjnej wypłacana jest:

a) nie wcześniej niż po ustaleniu, że produkty podstawowe zostały przetworzone zgodnie z warunkami ustalonymi w świadectwie refundacji;

b) najpóźniej na koniec miesiąca następującego po miesiącu, w którym ustalono, że przetwarzanie zostało zakończone.

Artykuł 21

Refundacja produkcyjna wypłaca się do ilości produktu podstawowego lub półproduktu przetworzonego w granicach określonych w art. 14 ust. 1 akapit drugi.

Kwota refundacji produkcyjnej przyznana na 100 kilogramów wykorzystanego półproduktu jest równa refundacji produkcyjnej stosowanej na 100 kilogramów cukru białego w dniu otrzymania wniosku, pomnożonej przez współczynnik ustalony w załączniku II dla danego półproduktu, współczynnik ten dostosowywany jest, w miarę potrzeby, zgodnie z zawartością suchej masy przez zastosowanie wzoru odpowiadającego współczynnikowi przewidzianemu w załączniku II.

Artykuł 22

Rozporządzenie (EWG) nr 1729/78 traci moc.

Jednakże rozporządzenie (EWG) nr 1729/78 stosuje się nadal do działań przetwórczych, w odniesieniu do których złożono wnioski o przyznanie refundacji produkcyjnej przed dniem wejścia w życie niniejszego rozporządzenia.

Artykuł 23

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie z dniem 1 lipca 2001 r.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich Państwach Członkowskich.

Sporządzono w Brukseli, dnia 27 czerwca 2001 r.

W imieniu Komisji

Franz FISCHLER

Członek Komisji

ZAŁĄCZNIK I

Kod CN	Wyszczególnienie
1302 31 00	– – Agar-agar
1302 32	– – Substancje kleiste i zagęszczające, modyfikowane lub nie, pochodzące z chleba świętojańskiego, nasion chleba świętojańskiego lub z nasion rośliny guar:
1302 32 10	– – – Z chleba świętojańskiego i jego nasion
1302 32 90	– – – Z nasion rośliny guar
1302 39 00	– – Pozostałe
1702 90 10	– – Maltoza chemicznie czysta
ex 2520	Gips, anhydryt; tynki, barwione lub nie, zawierające lub nie małe ilości przyspieszaczy lub opóźniaczy:
2520 20	– Tynki
ex 2839	Krzemiany: techniczne krzemiany metali alkalicznych
2839 90 00	– Pozostałe
rozdział 29	Organiczne produkty chemiczne z wyjątkiem podpozycji 2905 43 00 i 2905 44
rozdział 30	Produkty farmaceutyczne
3203 00 90	Środki barwiące pochodzenia roślinnego lub zwierzęcego oraz preparaty na ich bazie
ex 3204	– Syntetyczne organiczne środki barwiące oraz preparaty na ich bazie wyszczególnione w uwadze 3 do niniejszego rozdziału
3307	Preparaty stosowane przed goleniem, do golenia lub po goleniu, dezodoranty osobiste, preparaty do kąpieli, depilatory i pozostałe preparaty perfumeryjne, kosmetyczne i toaletowe, gdzie indziej niewymienione ani niewłączone; gotowe dezodoranty do pomieszczeń, perfumowane lub nie, lub mające własności dezynfekcyjne:
	– Preparaty do perfumowania lub odwaniania pomieszczeń, włączając preparaty zapachowe stosowane w trakcie obrzędów religijnych:
3307 49 00	– – Pozostałe
3307 90 00	– Pozostałe
ex 3401	Mydło i organiczne produkty powierzchniowo czynne i preparaty używane jako mydło w postaci kostek, podłużnych kawałków lub innych uformowanych kawałków lub kształtów lub, oraz papier, watolina, filc i włóknina, impregnowane, powlekane lub pokryte mydłem lub detergentem:
3401 19 00	– Pozostałe
3402	Organiczne środki powierzchniowo czynne (inne niż mydło); preparaty powierzchniowo czynne; preparaty do prania (włączając pomocnicze preparaty piorące) oraz preparaty czyszczące, zawierające mydło lub nie, inne niż te objęte pozycją nr 3401
3403	Preparaty smarowe (włączając ciecze chłodząco-smarujące, preparaty do rozluźniania śrub i nakrętek, preparaty przeciwrdzewne i preparaty antykorozyjne dla form, preparaty do wyjmowania z formy oparte na smarach) oraz preparaty stosowane do natłuszczania materiałów włókienniczych, skóry, skór futerkowych i innych materiałów, wyłączając preparaty zawierające w masie, jako składnik zasadniczy, 70 % lub więcej olejów otrzymanych z ropy naftowej lub olejów otrzymanych z minerałów bitumicznych:
	– Zawierające oleje ropy naftowej lub oleje otrzymane z minerałów bitumicznych:
3403 19	– – Pozostałe
3403 19 10	– Zawierające w masie 70 % lub więcej olejów ropy naftowej lub olejów otrzymywanych z minerałów bitumicznych, ale niestanowiących zasadniczego składnika
3405	Pasty i kremy do obuwia, mebli, podłóg, nadwozi, szkła lub metalu, pasty i proszki do czyszczenia oraz podobne preparaty (nawet w postaci papieru, watoliny, filcu i włókniny, tworzyw sztucznych komórkowych lub gumy porowatej, impregnowanych, powlekanych lub pokrytych takimi preparatami), wyłączając woski z pozycji 3404

Kod CN	Wyszczególnienie
3407 00 00	Pasty modelarskie, włączając pasty do zabawy dla dzieci; preparaty znane jako „wosk dentystyczny” lub jako „dentystyczny materiał formierski” przygotowane w opakowaniach do sprzedaży detalicznej, lub w postaci płytek, podków, lasek lub podobnej postaci; pozostałe preparaty do stosowania w dentystyce, produkowane na bazie gipsu
ex rozdział 35	Substancje białkowe; skrobie modyfikowane; kleje; enzymy, wyłączając produkty objęte pozycją 3501 i podpozycjami 3505 10 10, 3505 10 90 i 3505 20.
ex rozdział 38	Produkty chemiczne różne, wyłączając produkty objęte podpozycją 3809 10, 3809 91 00, 3809 92 00, 3809 93 00 i ex 3824 60.
ex rozdział 39	Tworzywa sztuczne i wyroby z nich
3901do3914	– Formy podstawowe
ex 6809	Wyroby z gipsu lub z mieszanek na bazie gipsu (płyty, arkusze, tafle, płytki i podobne wyroby)

ZAŁĄCZNIK II

Kod CN	Wyszczególnienie	Współczynnik
1	2	3
ex 1702 90 71	Cukierki zawierające w masie 50 % lub więcej sacharozy w substancji suchej	1,00 (1)
ex 1702 90 99	Cukier inwertowany	1,00 (1)
2905	Alkohole alifatyczne oraz ich fluorowcowane, sulfonowane, nitrowane, lub nitroazowane pochodne:	
	– Pozostałe alkohole wielowodorotlenowe:	
2905 43 00	– – Mannit	1,06
2905 44	– – D-sorbit (sorbitol):	
	– – – W roztworze wodnym:	
2905 44 11	– – – – Zawierający w masie 2 % lub mniej D-mannitu w przeliczeniu na zawartość D-sorbitu	0,74 (2)
2905 44 19	– – – – Pozostałe	0,74 (2)
	– – – Pozostałe:	
2905 44 91	– – – – Zawierający w masie 2 % lub mniej D-mannitu w przeliczeniu na zawartość D-sorbitu	1,06
2905 44 99	– – – – Pozostałe	1,06
3824 60	– Sorbit inny niż z podpozycji 2905 44	
	– – W roztworze wodnym:	
3824 60 11	– – – Zawierające w masie 2 % lub mniej D-mannitu przeliczonego na zawartość D-sorbitu	0,74 (2)
3824 60 19	– – – Pozostałe	0,74 (2)
	– – Pozostałe:	
3824 60 91	Zawierające w masie 2 % lub mniej D-mannitu w przeliczeniu na zawartość D-sorbitu	1,06
3824 60 99	– – – Pozostałe	1,06

(1) Refundacje produkcyjne określone zgodnie z tym współczynnikiem rozumie się jako obliczone dla cukru inwertowanego lub, tam gdzie to stosowne, dla karmelu zawierającego odpowiednio w masie 100 % suchej masy.
Odpowiednio dla cukru inwertowanego lub karmelu o różnej zawartości suchej masy, refundację oblicza się na 100 kilogramów półproduktu zgodnie z następującym wzorem:

(a) x 1,00 x (b)

(2) Refundacje produkcyjne określone zgodnie z tym współczynnikiem rozumie się jako obliczone dla roztworów wodnych D-sorbitu (sorbitol) z zawartością w masie 70 % suchej masy. Dla roztworów wodnych D-sorbitu (sorbitol) o innej zawartości suchej masy, refundacje oblicza się na 100 kilogramów półproduktu zgodnie z następującym wzorem:

(a) x 0,74 (b) x 0,70

gdzie:
(a) = dana refundacja produkcyjna do cukru białego;
(b) = zawartość suchej masy w masie produktu w %.